

gave voksen. Men at denne Mand tillige skal kunne overdrage til en anden at være upartisk Forhandlingsleder og tage Stilling til en saadan Sag, anser jeg for at være i højeste Grad uheldigt.

Det sidste Stykke af § 5 lyder saaledes: „Til Hjælp ved Udfærdigelse af Mæglingsforslag kan Forligsmanden tilkalde et Nævn, bestaaende af upartiske Mænd.“ Jeg mener, i Modsætning til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Birck), at dette Nævn maa være et Nævn af Arbejdsgivere og Arbejdere. Jeg tror, det kan være meget godt med Videnskabeligheden, men jeg tror, at under Forhold som disse, hvor der er Tale om Arbejdsstridigheder, er det nok saa meget det praktiske Syn, det gælder om, som den videnskabelige Uddannelse.

I § 6 staar der, at Forligsmanden eller hans Stedfortræder er berettiget til at foretage den i saa Henseende nødvendige Undersøgelse og til at afhøre Vidner med Vidnetvang og Vidneansvar. Det er efter min Formening at lægge den største Myndighed over i en Ikke-Jurists Haand, og at man der er gaaet meget for vidt. Man bør ogsaa der holde sig til den Lov, de have i Sverige, hvor Sagen i det hele er mere baseret paa det gensidige Ønske hos de stridende Parter, hvilket efter min Mening bedre forhindrer adskillige Tilfælde af Utilfredshed, end nærværende Lovforslag vil kunne, hvis det bliver vedtaget i den Form, det har. Det er en Ret, som neppe er givet nogen enkelt Mand noget andet Sted, og jeg tror, det er meget farligt at gaa frem ad den Vej.

Videre staar der, at Forligsmanden har embedsmæssig Pligt til at hemmeligholde, hvad han faar at se efter at have foretaget de Undersøgelser, som han har Lyst til at foretage. Det er et Indgreb af endnu større Betydning i Privatlivets Fred. Det er en Selvfølge, at en saadan Forligsmand maa have Ret til at efterse Arbejdsbøgerne og dermed beslægtede Bøger, for at han kan blive klar over Arbejdsforholdene og se, hvorledes Lønningerne falde o. s. v., men det vil være galt, at Manden skal have Ret til at se alt, hvad der foregaar indenfor en Forretning; thi for det første vil han i Regelen savne alle Forudsætninger til at være upartisk Dommer, og for det andet vil det være uheldigt, at en Mand, der sidder i en privat Virksomhed, skal være nødt til at lægge alt frem for en Forligsmand, selv om man ved, at denne skal hemmeligholde alt, hvad han faar at vide. Denne Hemmeligholdelse

kende vi nok, den kan meget let blive brudt, og den kan komme til at foraarsage det, som der maaske slet ikke er tænkt paa her, at den Mand, der i Dag staar som Forligsmand, om 8 Dage eller om et Aar kan komme til at staa som Konkurrent overfor den Mand, hvis intimeste Hemmeligheder han er bleven sat ind i. Hvis det skal afgøres saaledes, maa det gaa til en Voldgiftsret. Lad saa den faa den Ret, som her er tiltænkt den enkelte Mand. Jeg kan ikke se, at det kan være i Disfavør af Arbejderne lige saa lidt som i Disfavør af Arbejdsgiverne.

Endelig skal jeg sige om § 7, at naar denne Offentliggørelse skal finde Sted om hele Sagens Stilling og om Udfaldet af Forligsmandens Virksomhed som Forhandlingsleder, Mægler og Undersøger, vil jeg dog tillade mig at tro, at det ikke er at gøre Samfundet en Tjeneste, thi ud over de store Arbejdsstridigheder, der berøre Samfundet i dets Helhed, er det store Publikums Interesse for Arbejdsstridigheder lig Nul. Er der Sporvejsstrejke eller Bladstrejke, interesserer det Offentligheden. Men kommer der en Strid mellem et Fags Arbejdere og Fagets Indehavere, vil man i Regelen sige: Nu forlanger den ene 2 Øre mere, og den anden vil ingenting give, kunne vi saa ikke slaa over paa Halvvejen og give 1 Øre? Det vil Publikum i Regelen finde er en fornuftig og korrekt Ordning. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde for lidt siden: Den ene siger, at 2 og 2 er 4, den anden, at 2 og 2 giver 6, og Trediemand vil saa sige: Lad os da gøre 2 og 2 til 5. Men f. Eks. for en Virksomhed som Burmeister & Wain vil 1 Øres Forhøjelse af Arbejds-lønnen pr. Time efter det Antal Arbejdere, man der har, blive mellem 108,000 og 120,000 Kr. om Aaret. Og det er jo ikke Smaasummer. Jeg hører nu ikke til dem, der mene, at man ikke skal imødekomme Arbejdernes Krav, saa længe de ere berettigede, eller at Arbejderne ikke skulle have den Løn, som deres Arbejde er værd. Men der er et Tidspunkt, hvor man maa sige, at nu er man kommen til Højden, og det ikke alene af Hensyn til Arbejdsgiverne — det staar efter min Formening som det mindste —, men af Hensyn til Arbejderne selv. Enhver, der tænker roligt over Forholdene, vil forstaa, at hvis man bliver ved at lægge paa og lægge paa, bliver Resultatet, at vore Virksomheder ikke kunne konkurrere med Udlandet, hvor Arbejdspriserne ikke ere paa Højde med vore. Arbejdsgiverne kunne da ikke eksistere, og